

DÜŞÜNCE

Kültür - Sanat - Edebiyat

Hilal SEÇEN **DÜNYA AĞRISI**

Alarm da kurmamıştı ama o sabah erkenden uyandı. İçinde göçmen kuşlara özgü hüznün, aklında yapması gereken ve bir türlü bitmek bilmeyen işleri vardı. Pek istemese de yataktan zorlukla kalkıp hazırlandı, evden çıkacağı sırada telefonu acı acı çaldı. Normalde pek arayanı olmazdı, o da bu duruma şaşırıldı. Sabahın 5.00'inde kim arıyor olabilirdi ki? Israrla çalan telefonu biraz vakit geçtikten sonra açtı. Karşısındaki ses tanıdık geliyordu. Aslında tanıdık da değil canından kanından geliyordu da yine de konuşmadı. Karşıdaki ses merakla "Cihan, orada mısın?" deyince güçlkle kendine gelip biraz da zoraki "Evet." diyebilirdi. "Beni tanıdın mı?" diye soran sesin yıllardır görüşmediği kardeşi olduğunu biliyordu bilmesine de yine de "Evet." dedi, "Bir sorun mu var?" Kardeşi onu aramazdı, yıllardır aramadı çünkü. Yine de kardeşinin sesini duymak onu sarsmıştı. Karşıdaki sadece bir ses değil; çocukluğu, oyunları, anıları, içine sinmiş kokular ve belki de korkulardı. Sanki kardeşi de aynı duygular içindeymiş gibi yutkunamıyor, konuşamıyordu. Sessizliği bozan yine o oldu. "Evet." dedi. Sorun vardı elbette ancak babalarının öldüğünü bir çırpıda söylemek kolay olmadı...

Ailesi Kocaeli'nde yaşayan Cihan, yıllar önce iş değişikliği nedeniyle İstanbul'a taşınmıştı ve kardeşi ile de şimdi hatırlamadığı bir sebeple dargın ayrılmışlardı. Böyle bir günde zeytin dalını uzatan kardeşi olmuş ve onun hemen Kocaeli'ne gelmesi gerektiğini söylemişti. Cihan, hiç vakit kaybetmeden memleketine doğru yola çıktı.

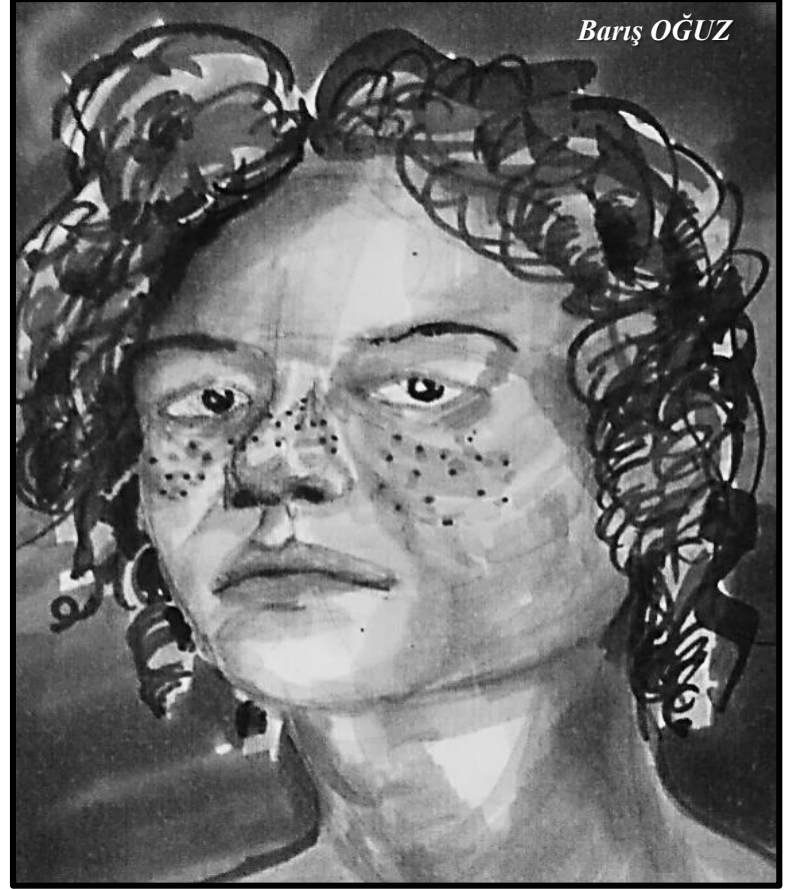
Yolculuk boyunca Cihan, sadece babasının ölümüne üzülüyor; lisede okuduğu bir romanın ilk cümlesini de kafasından çıkaramıyordu: "Tüm mutlu aileler birbirine benzer ancak her mutsuz ailenin mutsuzluğu kendine özgüdür." diyordu Tolstoy. O zaman elbette aynı duygular ile idrak etmiyordu bu cümleyi. Kardeşiyle okuldan döndüklerinde masanın üzerindeki kurabiyelerden atıştırırken bir taraftan da atışmak ne hoştu. İki dakika sonra barışmak...

Yol boyunca İstanbul ve Kocaeli'nin artık birleştiğini, fabrikasız, binasız elli metre bile yol kat edilemediğini fark etti. Yeşil alanlar yerini beton yapılara, kuşlar ise fabrika bacalarından tüten dumanlara bırakmıştı... Evliya Çelebi'nin Seyahatname 'sinde söz ettiği İstanbul'dan yola çıkan ve ayağı yere değmeden Ankara'ya ulaşabilen sincabı düşündü. Şimdi olsa kaç metre gidebilir acaba, diye düşündü.

Hazel ESİRİNGÜ **HAYAT NE ZOR**

Hayatın farklı yönleri vardır. Baktığın yere göre değişen, iç dünyanda şekillendirdiğin ve yakınlarından aldığın yönler. Bazen kimimiz yakınlarından bir şey almak istemez, ne kadar istemese de alır. Mesela size yanlış gelen şeyleri yapmamayı alırsınız. Ya da yanlış olan şeyi sizde yaparsınız. O beni kırdı der, ben kimseyi kırmayacağım der ve kırarız, farkında veya farkında olmadan. Bazen de hayaller kurduran şeyleri yaşarsınız. Sonra elinizle yıkarsınız aynı hayalleri. Bazen kötüyü düşünürsünüz ve iyi yaşarsınız, bazen iyi düşünür kötü yaşarsınız. Bazen çıkıp gitmek istersin, bazense kalıp devrilmemek, ikisi de zordur. Aslında devrilmekte, gitmekte ağırdır. Gidersen, arkandakiler gelmeye de yaşadıkların, beraber oturduğun sofralar gelir. Devrilirsen sadece kendin kalkarsın, kalkmak için yardım alırsın elbet ama kendinden başkası kaldıramaz. Belki de bu yüzden kendini sağlam tutman gerekir.

Barış OĞUZ

Bugün babasını toprak ananın kollarına emanet edecek ve kendisi de göçmen kuşlar gibi konacak bir dal bulamadan zamanla toprak olup gidecekti.

Doğaya bunları yapan insan, kendisine neler yapmazdı? Cenazeden sonra kardeşi ile kaybettiği yılların telâfisi için uğraşacak ve bir daha ondan asla kopmayacaktı. Öyle ki bu gidişle onunla oturacağı bir ağaç gölgesi bile bulamayacaklardı. "Babam yeşili de gördü, maviyi de; bizler açık yeşil ve açık mavije kaldık. Bizim çocuklarımız ise kurumuş göller ve yapay yeşil alanlara talim edecekler." diye geçirdi aklından.

Sait Faik'in Son Kuşlar'ı arabasının üzerinden baba evine doğru yol alıyordu...

Kamil BUZLUK **BEKLEYEN**

Biliyor musun kahrolmanın en kötüsü
İnsanın kendine acımasıdır
Dinmiyor gönül üzüntüsü
Bu boş aşkın yasıdır
Şimdi kalp sarhoş
Rüyalar
Boş
Hülyalar.
Ne hayâllere hükmüm geçiyor ne de
Mahkûm oluyorum gerçeğe
Gönül şehidiyim bir kutsal kedere
N'olur Fatıha'n olsun, biraz ümit ver de...

Berkay ATAR

Aygül KUZUKIRAN DOKUNMAYIN

Ben yalnızken anladım kıymet verdiklerimin kıymetsizliğini.
Dara düştüğümde sıkışan kalbimi, kendi şefkatimle okşadım...
Karşı koyamadıklarım ordularını toplayıp üzerime gelirken,
Ardımda kimseyi aramadım.
Ben yalnızken anladım kuvvetimi!
Düşüm elbet, kandım, kanadım; susadım, kanamadım...
Ama kalktım elbet !
Tutunacak kimsenin olmadığını, olmayacağını bilerek.
Şimdi ben, tecrübesini yitirmemiş bir savaşıyım.
Kılıcımı kınımda bıraktım.
Düşmandan korkum yok; yüzü belli, gücü belli !
Dün aynımda olmayanın yarınımda yeri yok !
Ben unutsam kınındaki kılıç unutmaz...
Demem o ki,
Ben en çok yalnızken aradım yalnızlığın kıymetini.
Yanımdayken ardıma düşeni...
Sizinle alıp veremediğim yok benim.
Dokunmayın!
Ne kadar yalnızsam, o kadar iyi biriyim.

Bengisu ATA BABAMA

Bugün tam beş yıl oldu baba. Bizi bırakıp da gidişinin beşinci yılı...

Bazen arkadaşlarım seni soruyorlar bana. Ben de anlatıyorum. Seni bizden ayıranın ölüm olduğunu sanıyorlar. Ne de çok yanılıyorlar değil mi baba? Ben de babam bana söz verdi, sonra da terk etti, diyemiyorum. Yüreğimi avuçlarında öldürdü, yüzümde buruk bir tebessümle bıraktı, diyemiyorum. Sessizce kabullenip kirpiklerime biriken yaşlarla başımı önüme eğiyorum. Niye söz verdin baba? Niye gökyüzü kararmayacak, gece olmayacak gibi davrandın?

O gün yolda papatya gördüm. Rüzgârın minik dokunuşlarıyla gülücükler saçıyordu etrafa... Önce kıyamadım koparmaya, sonra hırçın denizin kabarışı gibi yüreğimde kabarırvermişti. Sonra yüreğimde coşan merak duygusu aklımın önüne geçti, fevri bir hareketle papatyayı avuçlarımda hissettim. Biraz korku, biraz heyecanla yapraklarını koparıırken özgürlüğe kavuşan “seviyor, sevmiyor” sözcükleri dudağımdan dökülüyorlardı. Soncunu merak ettin mi baba? Kalbimin üzerine düşen tonlarca ağırlığı, kirpiklerimde biriken gözyaşlarımı hissettin mi? Son kez dudaklarımdan dökülen o kelime yüreğimdeki hasreti de, özlemi de sonbaharda savrulan yapraklar gibi savuruverdi.

Artık canım acımıyor baba! Artık senin için ağlamıyorum. Ama tek bir şey var: Yolda “baba” diyen çocukların sevincini, güvenini de hissedemiyorum kalbimde. Mutlu musun baba? Çocukken mutlu olsun diye gözlerinin içine bakan kızımı bıraktığın, bir heves uğruna onu terk ettiğin için mutlu musun?

Sensizliğe alıştım ben! Şimdi neredesin, ne haldesin, mutlu musun bilmiyorum ama inan merak da etmiyorum. Bu mektup sana yazdığım, yüreğimi son kez açtığım, duygularımın anahtarıydı. Beni merak etme baba, bizi merak etme! Benim uçurtmam avuçlarımdan kayalı çok oldu. Sen beni uçurumdan bırakalı çok oldu. Yine de her şeye, herkese rağmen hoş kal, hoşça kal baba!

Sıla ULUÇAY SEVGİLİ KAAAN İNCE

Hayatını öğrenmek için harcadığım çaba, birkaç klişe bilgidan ileri gidemiyor. Nerede doğduğun, hangi okullardan mezun olduğun ve nerede öldüğünden ibaret her şey. Hâlbuki şiirlerin, bunlardan daha fazlası olduğunu söylüyor bana. “Yaşama Sebebi” adlı şiirini okurken aklımın bir köşesinde “neden?” diye dolanıyor, “Neden kimse şiirlerini okurken bunu hissedemedi? Genç yaşında seni boşluğa itecek sebepleri neden göremediler? Şiirlerinde beni unuttun, diye yazarken, kimse mi anlamadı olan biteni?”

“... umutsuzluk sapağında ölüm.” dizesiyle bitiyor bir şiir. Sen de mi umutsuzluk sapağında sıkışıp kalmıştın?

Bütün cevapsız kalan bu soruların karşısında elden bir şey gelmiyor, gelemiyor. Sana ulaşamayacak bir mektup yazarken Yaşam şiirini öleceğim, diyor arka fonda. Şiirlerin adları ile içeriği arasında garip tezatlık beni daha çok araştırmaya itiyor. Şiirlerini okuyanlar benim kadar merak etmişler midir bilmiyorum. Neden daha 22’inde olan bir genç hayatın yaşamaya deşip deşmeyeceğini düşünüyor? Ölümün senin gizli düşüncen olduğunu söylüyorlar. Hakkında yapılan bir inceleme Kaan’ın şiirlerinde sitemkârlık yoktur diyor. Kendilerince yaptığı çıkarımlar doğrultusunda senin gece ve gündür iki ayrı insan olduğunu söylüyorlar. Benim fikirlerim ise hep aynı olduğun, bunları şiirlerinde zaten açık açık söylediğin ama onların görmediği yönünde. Kullandığın kelimelere, yazdığın dizelere şahitlik edenler iç dünyanı nasıl oldu göremediler? Ben ölümün tek seçeneği, derken yazdıklarını gölgelemeye yetti mi güzel gülümsemen?

Çünkü insanların her yazdığı gerçek hayattan izler taşımak zorunda değildir, değil mi? Veya her yazılan şeyin gerçeğe dönüşeceğini düşünmek de olanaklı değildir. Zira sen şiirlerinde bas bas “ölüm gözlerimde yaşlandı, şimdi gel durma, zehir zıkkım olsun karanlığın.” diye bağırırken dikkate almamaları imkânsız olurdu. Sadece sebebini merak ediyorum. Bunca şiiri sana yazdıracak, «Gizdüşüm» adlı dosyanın kitap olacağını öğrendiğin an, seni bir otel odasına çıkarıp o boşluğa iten şey neydi, merak ediyorum ve tanımaya çalışıp, bir türlü tanıyamadığım birisini, seni özledim.

Sıradan bir kış günü... Rüzgârın uğultusu, bembeyaz kar, insanı iliklerine kadar üşüten buz gibi hava... Dışarıya biri çıksa saniyeler içinde buz tutardı. Annem sobayı yaktığı için pek üşümüyordum ama pencere pervazlarından sızıp yüzüme vuran rüzgârdan pek hoşlanmamıştım. Buna annemin sobanın üstüne koyduğu ne olduğunu bilmediğim yemeğin kokusu da eklenince bayılacak gibi oldum. Mide bulantısıyla mücadele ederken karların arasından siyah bir karaltı evimize yaklaşıyordu. Karaltı birkaç adım sonra evin bahçe kapısına yöneldi. Kapıyı açtı ve ilerlemeye devam etti. Bahçe kapısıyla evin kapısı arasındaki on adımlık mesafeyi beş adımda kat etti. Kapı sesini duyan annem kimseyi beklemediği için biraz tedirgin oldu. Çünkü dışarı gerçekten çok soğuktu. Dışarı çıkmak için aklını kaçırmış olman gerekiyordu. Kapıya bakmak için tam kalkmıştım ki babam beni durdurdu. Babam hızlı adımlarla yürüdü ve kapıyı açtı. Babam kapıyı açmadan önce yüzünde bir tedirginlik vardı. Ama kapıyı açtıktan sonraki yüz ifadesini çözemedim. Çoğu zaman babamın yüz ifadesinden ne hissettiğini anlardım ama şimdi durum farklıydı. Babamın yüzünde tanımadığım bir ifade vardı: Bakışları donuktu. Orta yaşlı, kumral, benzi soluk bir adam...

Kapıdaki adam "İçeriye buyur etmeyecek misin?" deyince babam kekeleyerek "Bu...bu-buyur." dedi. Adam içeri girdi. Annem hemen terlik uzattı. Annemin bakışlarından bu adamı önceden tanıdığını anladım. Adam terliği giydikten sonra çok dikkatli bir şekilde bana baktı. Yüzünde küçük bir tebessüm oluştu. Adamı sanki daha önce tanıyor gibiydim. Adamın gözlerinin benim üzerimde olduğunu fark eden babam eliyle oturma odasını gösterdi. Adam önde biz arkada odaya girdik.

Odada çıt çıkmıyordu. Ne babam ne de kim olduğunu bilmediğim adam konuşuyordu. Sessizliği babam bozdu. Bana döndü ve "Kızım Rabia, kardeşlerini de al diğer odaya git." dedi. "Tamam, baba." dedim. Kardeşlerim Fatih ve Yağmur ile mutfağın yanındaki odaya girdik. Oda soğuktu.

Sobayı yakmaya çalışırken adamın kim olduğunu, neden geldiğini ve babamla şu an ne konuşuyor olabileceğini düşünüyordum.

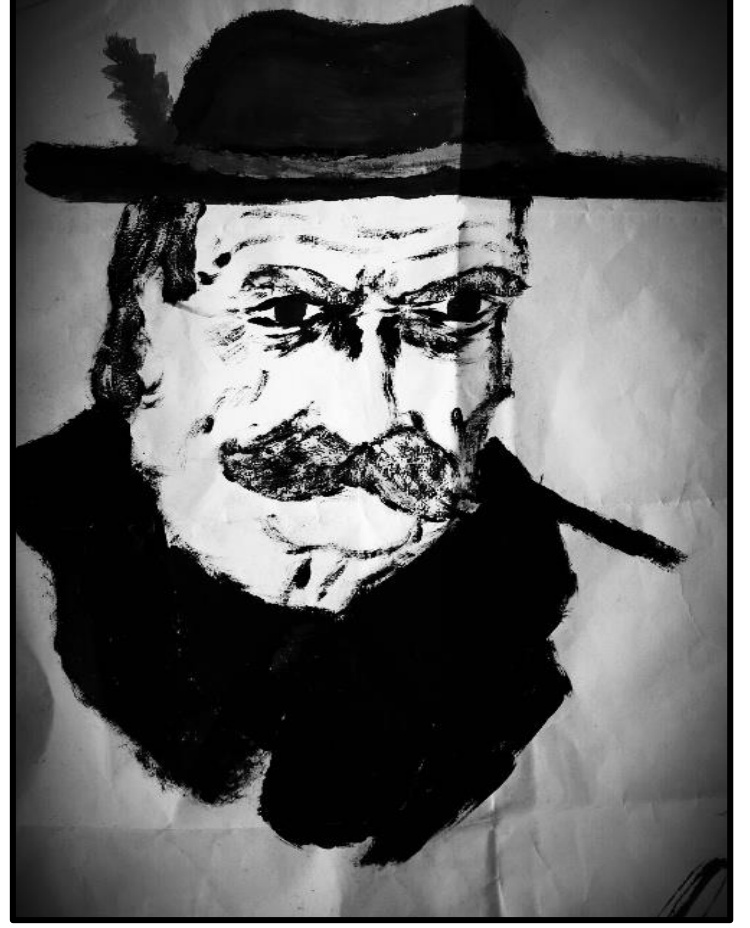
Yaklaşık yarım saat sonra bir ses duydum. Kapı sesiydi. Sesten kısa bir süre sonra annem yanımıza geldi ve artık oturma odasına geçebileceğimizi söyledi. Biz oturma odasına girdiğimizde adam gitmişti. Babam gergindi. Sürekli ofluyordu. Babamın yanına oturdum. "Ne oldu baba?" dedim. Bir an durdu, derin derin baktı. "Yok, bir şey kızım." dedi. Pek inanmamıştım ama fazla deşmek istemedim. Annem mutfaktan seslendi. Yanına gittim. Annemin yüz ifadesindeki hüznü görünce iyiden iyiye bir merak sardı. "Anne, o adam kimdi? Neden gelmiş?" dedim. Annemin konuyu değiştirmek ister gibi bir hali vardı. "Şu ekmekleri sofraya götür." dedi, ekmek sepetini göstererek.

Sofraya oturduğumuzda kimseden çıt çıkmıyordu. Kardeşlerim babamın halinden etkilendikleri için tek kelime etmiyorlardı. Sessizliği annem bozdu. "Yarın gidecek misin?" dedi babama. "Bilmiyorum." dedi babam ve düşüncelere daldı.

Ertesi gün okul çıkışı kahvenin önünden geçerken babamla o adamı hararetle bir şekilde konuşurken gördüm. Babam beni görünce sesini alçalttı. Sonra adam yanıma gelip bana sıkıcı sarıldı. O an dondum kaldım. Sanki bu adamla daha önce sarılmış gibiydim. Bu kokuyu daha önce içime çekmiş gibi hissettim. Çok içten bir sevgiyle yanağımı okşadı ve öptü.

Babam yanımıza geldi ve "Hemen eve git!" dedi. Bedenim eve gidiyordu; ama aklım hala ordaydı. Eve vardığımızda anneme olanları anlattım. Bu sefer biraz daha meraklı ve ısrarlı bir tonla "Anne o adam kim?" dedim. Annem bir süre düşündükten sonra "O senin amcan kızım." dedi. Annemin cevabı yüzüme tokat gibi çarptı. Hiç beklemediğim bir cevaptı. Diyecek bir söz bulamadım. Sadece "Nasıl?" diyebilirdim. Annem başladı anlatmaya "Sen daha üç yaşındayken babanla arasında geçen bir tartışmadan dolayı köyü terk etti. Uzun zaman haber alamadık.

Yazının Devamı 4.Sayfada

Sema Nur ARICI

OYSA SEVMEK

Kalbinin derinliklerinde bir yerde
Küçücük de olsa, ufacak bir yere
Sığamamışım hiçbir zaman...
Oysa sevmek en büyük fedakârlıkmiş her zaman,
Kalbinin artık sana ait olmadığını hissetmekmiş,
Oysa ben hiç anlayamamışım
Şarkılarımın susma sebebi olmuşsun mesela
Fakat ben kalbimin ritmini dinlememişim,
İçimdeki tarifsiz müziği susturmuşum.
Oysa ben hep şarkılarımı çok severmişim
Fakat kulağıma dolan bu ritmin,
Kalbimdeki sesini duyamamışım
Oysa ben yalnızca sevmişim
Neden diye sormamışım hiçbir zaman
Çünkü sevgim sonsuzmuş her zaman
Bitmez, tükenmez ve yaşlanmazmış
Bir süre sonra kıskançlaşmış ama
Kin dolarmış, öfke basarmış,
Lakin vazgeçemezmiş bir türlü.
Oysa sevmek sıkı sıkıya tutunmakmış can kırıklarına,
Ölüme kafa tutmakmış, amansızca.
Çünkü bir şeyi severken acısını da göze almakmış.
Gözlerin kapalıyken bile onu ezberlemekmiş.
Oysa sevmek en güzel öğretmenmiş,
Her harfin tonlarca ağırlığını öğretirmiş,
Çünkü sevmek onsuzluğu da paylaşmakmış usulca ruhuna...

Gurur Yazısının Devamı

Baban önce üzerine çok gittiğini düşünerek pişman oldu daha sonra onun hatası dedi ve bir daha açılmamak üzere konuyu kapattı. Simdi geri dönmüş. Çünkü...” “Çünkü ne anne?” “Çünkü hastaymış. Az bir ömrü kalmış. Ölmeden önce de babanla ve diğer akrabalarıyla arasını düzeltmek ve helallik almak istiyor. Sana sarıldığında yakınlık hissetmen normal çünkü sen üç yaşına kadar amcamın kucağından inmedin. Amcan giderken de çok ağlamıştın.” dedi.

Annem bunları anlattıktan sonra kalbimde bir sızı hissettim. O zamana kadar bu acıyı hiç hissetmemiştim. Annem tekrar konuşmaya başladı. “Amcan babanın onu affetmesini çok istiyor. Bütün hatalarını da kabul ediyor ama baban gurur meselesi yaptığı için araları bir türlü düzelmüyor. Ama elbet bir gün düzelecek, sabırla o günü beklememiz gerekiyor.” Dedi ve sustu. “Ya o gün gelmeden amcamın ömrü biterse o zaman ne olacak?” dedim. Annem gözlerini benden kaçırdı ve odadan çıktı.

Ben düşüncelerimin içinde kaybolmuşken biri elini omzuma koydu. Biraz korktum. Kafamı çevirdiğimde babamla göz göze geldik. O kadar dalmışım ki saatin kaç olduğunu farkında değildim. Babam çokta eve gelmişti.

Yemekten sonra babam beni yanına çağırdı. “Bugün seni çok düşünceli gördüm. N’oldu?” dedi. Sanki bugün olanların hiçbiri olmamış gibi. “Annem her şeyi anlattı baba. Yani amcamla aranızda geçenleri. Onun neden geri döndüğünü.” dedim. Babam bir süre sessiz kaldı. Sonra “Sen bu konuyu düşünme kızım. Bir şekilde hallolur.” dedi. “Ya amcamla aranız düzelden amcam ölürse.” dedim. “Kızım çok yoruldu. İyi geceler.” Benim bir şey söylememe izin vermeden odasına gitti.

Babam odasına gittikten bir süre sonra annem ve kardeşlerim de odasına çekildi. Odada yalnız ben kalmıştım. Pencerenin önüne oturup babamla amcamın durumunu düşünmeye başladım. Bir yandan da dışarıdaki manzarayı izliyordum. Sanki rüzgâr benim için esiyor gibiydi.

Ensemde bir acıyla uyandım. Dün akşam düşüncelerle boğuşurken burada uyuyakalmışım. Annem beni pencerenin önünde görünce “Erken mi kalktın?” dedi. “Hayır. Burada uyuyakalmışım.” dedim. Annem cevabıma tepki vermedi. Mutfağa

Sabaha kadar düşünmem işe yaramıştı. Amcamla babamı barıştırmanın bir yolunu bulmuştum. Kahvaltıdan sonra anneme arkadaşım gideceğimi söyleyerek evden çıktım. Babamın annemle evlenmeden önce kaldığı şimdi ise amcamın kaldığı eve gittim. Amcam beni karşısında görünce önce şaşırıldı sonra şefkatle kucakladı.

Amcamın evine geleli bir saati geçmişti; ama hiç sıkılmamıştım. Çünkü amcamla sohbet etmekten zevk almıştım. Sürekli benim küçüklüğümden bahsediyordu. Amcamın anlattıklarını dinlerken aklıma annemin “Amcamın kucağından hiç inmezdin.” dediği geldi. Amcamın anlattıklarını dinlerken huzur içindeydim.

Kısa bir sessizlik oldu. Bu fırsatı değerlendirmeliydim “ Amca babam seninle barışmak istiyor. Seni kahvede bekliyor. “ dedim. Önce reddetse de ısrarlarımdayanarak kabul etti.

Hemen eve geldim. Şimdi benzer sözleri babama söylemem gerekiyordu. Onlara yalan söylemek hiç hoşuma gitmiyordu ama bunu yapmak zorundaydım.

Babam sedirin üstüne oturmuş küçük kardeşim Kemal’le oynuyordu. Yanına oturup “Baba amcam çok pişman.” dedim. Babam bir an duraksadı, sonra duymazdan gelerek Kemal’le ilgilenmeye devam etti. “ Seni bekliyor. Kahvede. Bu dargınlığın bitmesini istiyor, eskisi gibi abi kardeş olmak istiyor.” dedim. Babam, “İstediği kadar beklesin. Gitmeyeceğim.” dedi. Bunun üzerine ben daha da üstelerek “Baba! Ben kardeşlerimle küstüğümde aramızı düzelden, kardeşler arasında küslük olmaz diyen sen değil miydin? Şimdi sen bize böyle mi örnek oluyorsun?” diye çıktım. Babam bu söylediğimden etkilenmişti. Gözlerini bana dikip bir süre baktıktan sonra “Tamam. Senin için oraya gideceğim ama şunu bil ki bana ters cevap verirsen asla affetmem. Çok teşekkür ederim baba, seni çok seviyorum.” dedim.

Babam hazırlanıp kahveye gitti. Peşinden gidip onları izlemek istedim; ama doğru bir davranış olmadığını düşünerek vazgeçtim. Babamı sabırsızlıkla bekliyordum. Annem gelip saçlarımı okşamaya başladı. Hiç beklemediğim bir şey söyledi. “Söylediklerinin hiçbiri doğru değildi öyle değil mi?” diye sorunca şaşkınlıkla yüzüne baktım. Çünkü ben planımı kimseye anlatmamıştım. Ama annem sanki aklımı okumuş gibiydi.

Ali KOÇAK

“Nerden anladın?” dedim. “Ben anlarım. Ben senin annenim.” dedi. Gözlerimi yer dikerek “Evet anne. Söylediklerimin hiçbiri doğru değildi. Bunu yapmaya mecburdum.” dedim. Annem şefkatle saçlarımı okşamaya devam etti.

Gözlerimi tekrar dışarı çevirdiğimde babamın geldiğini gördüm ve gelişi hiç de hayra alamet değildi. Hızla kapıyı çaldı. Annem hemen açtı. Babam kaşları çatıktı. Anlaşılan kötü bir şey olmuştu. Çekinerek “N’oldu?” dedim. “Bir de utanmadan soruyor musun? Senin yüzünden aramız daha kötü bozuldu.” Sanki kafamdan aşağıya kaynar sular boşanıyordu. Planım işe yaramamıştı. Babam yemek yemeyeceğini söyleyerek odasına gitti.

Ertesi gün babam daha sakindi. Kahvaltıdan sonra benimle konuşmak istediğini söyledi. Babam sedirde düşünceli bir şekilde oturuyordu. Yanına oturdum. Bir süre ikimiz de konuşmadık. Sonra babam sessizliği bozdu. “Ben çok düşündüm. Dün olanları. Biraz fazla asabi davranmışım. Sanırım seni de kırdım. Özür dilerim. Amcana da haksızlık ettim. Hadi kalk amcana gidelim.” dedi. Ben şaşkınlık içinde babamın peşine takıldım. Amcamın evine geldiğimizde ikimiz de çok sabırsızlanıyorduk. Babam bir an önce kardeşine sarılmak istiyordu. Ben de bu muhteşem manzarayı görmek istiyordum. Babam birkaç kez kapıyı çaldı. Kapıyı açan olmadı. Pencereden bakınca amcamın hareketsiz bir şekilde yattığını gördük. Babam telaşla kapıyı kırdı. Hemen amcamın olduğu odaya girdik. Amcamın nabzına baktım. Kalbini yokladım. Bir yaşam belirtisi yoktu. Babamla göz göze geldik. Amcamı kaybetmiştik. Amcam babamdan helallik alamadan veda etmişti hayata.

Babam donup kalmıştı. Dizlerinin üzerine yığıldı. Titreyen çenesini sıkmaya çalışıyordu. Babamın içinde bir volkan patlayacaktı sanki. Sadece ağlamaya başladı. Uzun, soluksuz bir ağlama... Bu içten, acı dolu ağlamanın içinde sadece bir cümleyi sürekli tekrar ediyordu. “Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim...”

Ve ben babamdan yıllarca bu cümleyi hep duydum. “Özür dilerim...”

Ceyhan ÜNAL
BİR NOTA,
BİR HİKÂYE:
KURULDU MU
KASABANIN PAZARI

Molla Ahmet aslen Babadağlıdır. Ailesine küsüp gurbete çıkmış ve bu arada Şuhut (Afyon) kasabasına gelmiş, yiğit, yakışıklı bir delikanlıymış. Ahmet, kasabada efeler alayının kurucularından olmuş. Delikanlılarla arkadaşlık etmiş, her yönüyle kendini sevdirmiş. Sesi de güzel olan Molla Ahmet'in müezzinlik ettiği de olurmuş.

Kahvecilik yapan Molla Ahmet'le kasabanın zenginlerinden birinin kızı olan Neslihan arasında güçlü bir aşk başlamış.

Kız, Molla Ahmet'in sesine, güzelliğine ve yiğitliğine tutulmuş. Molla Ahmet, zengin ve güzel bir kıza vuruluyor; muhit küçük, doğal olarak aralarındaki aşk kasabaya yayılıyor; dile düşüyorlar.

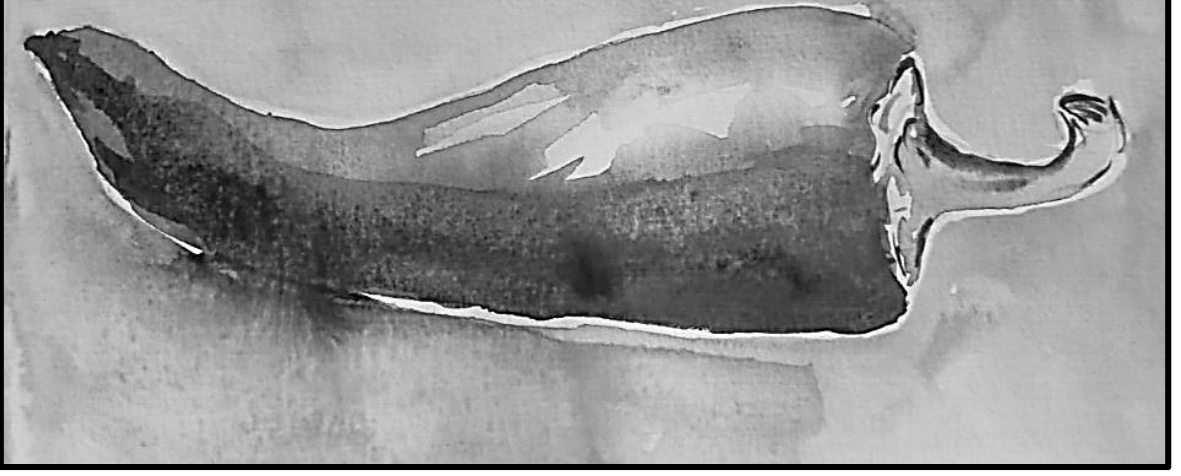
Hem güzel, hem de ailesi zengin olan bir kızı kimse başkasına kaptırmak istemez. Bu düşünce ile kasabada içten içe bir rekabet başlıyor. Kızın babası, dedikodulardan fazlasıyla etkilenmektedir.

Türküde "Macar" adıyla anılan biriyle arkadaşları, Molla Ahmet'i her zamanki sohbet alemlerinden biri için davet ediyorlar. Efeler alayının başı olan korkusuz Molla Ahmet teklifi kabul ediyor. Seydiköy yakınlarındaki Kırkpınar adlı mesireliğe topluca gidiyorlar. Saz da her zaman olduğu gibi bu mecliste hazır. Eğlenti başlıyor, yenilip içiliyor. Pirzola yapılan koyunun kuyruk yağıyla bir de helva yapılıyor. Çalgıcılardan biri, bir punduna getirip Molla Ahmet'in kulağına: "Bu senin can helvandır, seni öldürecekler, sıvış!" diyorsa da Molla Ahmet aldırmaıyıp; "Ben arkadaşlardan kötülük beklemem. Hem öldürmeye kalksalar haklarından gelirim, sen telaş etme" cevabını veriyor. Çalgıcı türlü hareketlerle ısrar ediyorsa da Molla Ahmet aldırış etmiyor.

Yazık ki beklenen kötü akıbet doğuyor, al ile (hileyle) kollarını bağlayıp Molla Ahmet'i öldürüyorlar. Kollarını, ayaklarını, başını parça parça edip sazlara atıyorlar.

Birkaç gün sonra Seydiköy'ün

Yasin ACIELMA

köpekleri ağızlarında kol, ayak parçalarıyla köye dönüyorlar. Ovada ün almış Molla Ahmet'i çoraplarından tanıyan köylüler, Kırkpınar çayırılığına geliyor ve gördükleri korkunç durumu hükümete bildiriyorlar. Cinayeti işleyenlere cezaları verilirken, halkın nefreti de üzerlerine oluyor.

Türkü, al ile öldürülen yiğit Molla Ahmet'in türküsüdür.

Kuruldu mu kasabanın pazarı (aman)
Kazıldı mı Molla (a)hmedin mezarı
Ahabblarım benden alsın hezeri (aman)
Kuş gibi meydanda dönenlerdeniz
Bir güzel yoluna ölenlerdeniz

Bir incecik yol gidiyor Bazlar'a (aman)
İlgıt ılgıt kanım aktı sazlara
Selam söylen anamınan kızlara
Dalgın uykulardan uyan Ahmed'im
Yağlı kamalara dayan Ahmed'im

Tel tel olmuş telgrafın telleri (aman)
Esmez oldu bâd-ı saba yelleri
Açmaz oldu Seydi köyün gülleri (aman)
Kuş gibi meydanda dönen Ahmed'im
Neslihan yolunda ölen Ahmed'im

Molla (a)hmet'i kırkpınar'da kestiler (aman)
Cepkenini saz dalına astılar
Anam babam benden umut kestiler (aman)
Dalgın uykulardan uyanamadım
Yağlı kamalara dayanamadım

Yakuboğlu hayatında Dudu var (aman)
Neslihan'ın kardan beyaz budu var
Molla (a)hmet'in kasabada adı var (aman)
Kuş gibi meydanda dönenlerdeniz
Bir güzel yoluna ölenlerdeniz

Yakuboğlu kamaları yağlıyor (aman)
Neslihan Kız siyim siyim ağlıyor
Katil macar kollarımı bağlıyor (aman)
Dalgın uykulardan uyanamadım
Yağlı kamalara dayanamadım

Bir incecik yol gidiyor Elmin'e (aman)
Kanım aktı ılgıt ılgıt çimene
İmana gel katil macar imana (aman)
Koç gibi meydanda dönen Ahmed'im
Neslihan yoluna ölen Ahmed'im

Eridimi maşrabamın kalayı (aman)
Dağıldı mı Molla (A)hmed'in alayı
Bir kama da öldürmenin kolayı (aman)
Kuş gibi meydanda dönen Ahmed'im
Neslihan yolunda ölen Ahmed'im

Kadir mevlam canı candan ayırır (aman)
Biçildi mi Seydi Köyün çayırı
Hiç kalmamış Neslihan'ın hayır (aman)
Koç gibi meydanda dönen Ahmed'im
Dostlar düşman imiş ben bilemedim

Kuruldu mu Kasabanın Pazarı

(Molla Ahmet Türküsü)

Afyon / Şuhut
Râyık: Kazım ŞAHZ
Derleme: Osman AYDIL (LİPSE)
Nota: Erem TAŞKİNEL

Ku rül di rin__ ka so ba nin pa za ri__ a__ man ka zil di__ mi
Hir in ce cik__ yol gi di yor lız la ra__ a__ man il git il__ git

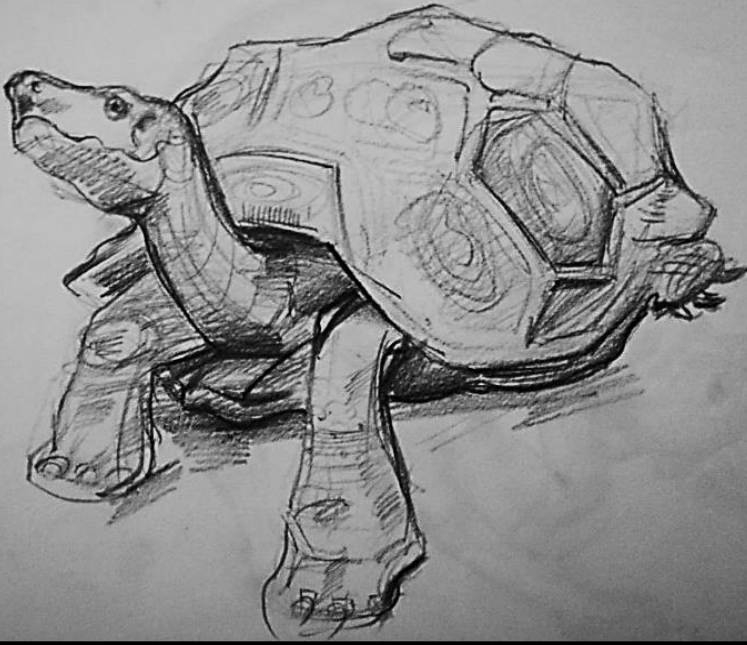
no__ lah__ me__ din__ me__ za__ ri__ SAZ__ ka zil di__ mi
ka__ num__ ak__ ti__ sa__ za__ za__ ra__ il git il__ git

no__ lah__ me__ din__ me__ za__ ri__ SAZ__ Ab bab la__ rin
ka__ num__ ak__ ti__ sa__ za__ za__ ra__ Se__ him söy__ lem

ben oku al su__ lu be ri__ a__ man__ kuy gi bi__ me__ din__ da__ de__ tac__
u__ na mi nan ke zi ru__ a__ man__ dal gim uy__ ke__ lar__ dan__ u__ yan__

ler__ de__ niz__ SAZ__ bir gi zil__ yo__ lu__ nu__ o__ lu__
Ah__ me__ din__ yağ li ka__ nin__ la__ ru__ da__ ya__

ler__ de__ niz__ SAZ__

Ahmet AYDOĞDU
SEN

Yaşamak, dünyada senin bana verebileceğin en güzel hediyeğin bir karşılığıydı. Sarıldığımızda öne çıkan duygunun en kusursuz betimlemesiydi.

Yaşamak, sonbaharda kurumuş bir ağaçtan yere düşen yaprağın toprağa yeniden can vermesi gibi asla bitmeyecek bir hevesti. Yaşamak ki, hiç ummadığım anda karşına çıkan her türlü şeyi güzel görmektir. Ağlayan çocukların oyun oynarken kırılmış ufacık ve tatlı kalplerinden geldiğini bilmek gibiydi. Sararmış, koyulaşmış, kurumuş tüm doğanın henüz farkına varamadığımız bir zamanda yeniden yeşerip cana geleceğini bilmek gibiydi. Yaşamak, en kurak ve tohumuz toprakların sevgiyle ve istekle suya doymuş, yeşillere bürünmüş muazzam bir hâl almasıydı.

Görebileceğin onca güzellik vardı. Sana bahşedilenlerden onlarca fazlası... Sen seçimlerini hep olmayacak olandan yana kullandın. Unuttun, kaçtın, kovalandın ve bir daha dönmek üzere çoktan geçip gittin.

Cennet, sana kapılarını açabilecekken sen ruhunun azizliğine uğrayıp kapıyı bir çırpıda kapatıverdin. Olmaz ve olamaz, diyorum. Gözünün gördüğünden insan nasıl vazgeçebilir? Nasıl unuttur, nasıl bilemez? Çiçekler bile baharın, kışın farkına varırken, sen ki ey en yaşanması zamanlarda ruhsuz bedenle bütün cihanı altüst eden... Böyle zamanları nasıl bırakabildin?

Uslanmaz bir âşıktın sanki... Sevginin peşinden nerelere gidebileceğini gösterdin. Lâkin ne idüğü belli olmayan düşüncelerle o zıvanadan çıkmış ruhun, tüm bedenini mahvetti. Ne hissettiğini bilmez oldun. Aşk yok sayıp nefreti seçtin. Bu uzun yolda hep gözden uzaklarda oldun.

Sen, başa çıkamadığım gençliğimdin...

Geleceğim, beni affet...

Aynı mehtaba baktı gözler.
Bir filiz olup can bulmak istedi düşler.
Can veren yağmurun kollarında kaldı hisler.
Bir bahar gibi çıkageldi dünler.
Elleri ceplerinde, yüzü sonbahar.
Bu kasvetli gecede beni tutan ne var?
Hep aynı kaldı, değişmedi seni niteleyen sıfatlar.
Kulağında bir keman sesi,
İçimin en muhatabı kalbimin ezgisi.
Bir kırışıta kapanan göz kapaklarım,
Akşamına dolar pınarlarım.
Düşmemeye yeminli gözyaşlarım,
En içimde saklı riyakar aşklarım.

Serdar BEKKAYA
AŞK

Şifa bulmak güç gönül yarasına
Yazmak bilmem ki ne teselli verir
Aşk, cezbisiyle yakan gül arasına
Dökülmüş zehir...

Mecnun'u yakar mı çöl sıcaklığı
Aşk ateşine nispetle gölge gibidir
Aşk ki yaşam içinde cehennem kundağı
Deşilmiş kabir...

Ölüm bir defa olur, aşk sonsuz ölüm
Tebessümle acı yüreğinde eğlenir
Aşk, kalbin kendi kendine kördüğüm
Yaptığı sihir...

Bir ebed sancısı bu, öyle dert ki
Kalbe ateşle yazılan ilâhi takdir
Allah'ım madem aşkı yarattın, peki
Cehennem nedir?

Ayşegül KEMİKKIRAN
YOKLUĞUN

Geçen zamanın eşliğinde sayfalarımı karaladım.
Yokluğunda solan çiçeklerimi teker teker topladım
Hislerimi kaybetmişçesine...

Aslı olmadık şekilde gülüyorum hayata.
Mutlu gibi davranıyorum dünyaya
Hislerimi kaybetmişçesine...

Her geçen gün biraz daha unutuyorum.
Veya unuttuğumu sanıyorum
Hislerimi kaybetmişçesine.

Velhasılıkelam batan her güneşin ardından,
Bir kez daha yok oluyorum.
Hislerimi, benliğimi kaybetmişçesine.

Kutay KARADEMİR

Anıl Kaan TURAN

OKULUMUZ BEDEN EĞİTİMİ ÖĞRETMENİ KURTULUŞ KURTOĞLU İLE SÖYLEŞİ

Merhaba hocam, dergimizin bu sayısında röportaj sayfamızı size ayırmak istedik. Bizi kırmayarak etkinliğimize katıldığınız için çok teşekkür ederiz.

Rica ederim gençler. Hadi başlayalım.

-Sizi kısaca tanıyabilir miyiz hocam?

-1985 Çubuk doğumluyum. İlk, orta ve lise öğrenimimi burada tamamladım. Kastamonu Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu'nu derece ile bitirdim. 3 yıl Şırnak Silopi, 6 yıl Adana Ceyhan'da görev yaptıktan sonra memleketim olan Çubuk'a geçen eğitim-öğretim yılında tayinim çıktı. 2 yıldır Çubuk Lisemizde görev yapıyorum.

-Mezun olduğunuz okulda görev yapmak nasıl bir duygu? Şu an görev yapan öğretmenlerimizden dersinize giren var mıydı? Onlarla aranız nasıldı? Biraz dedikodu yapalım.

-Sadece mezun olduğum değil, ayrıca çocukluktan beri bahçesinden çıkmadığım, top koşturduğum okulda çalışmak benim için çok gurur verici ve mutluluk kaynağı olan bir durum. Meral Şan ve Bekir İş başaran hocalarımız dersimize girdi. Onlarla şimdi öğretmenler odasında aynı havayı soluyor olmaktan onur duyuyorum. Öğretmenlerimizin ders dışında güler yüzlü bir tarafları da varmış, meslektaş olunca görmek kısmet oldu.

-Spora ilginiz ne zaman başladı hocam?

-Yürümeye başladığım günden bugüne kadar hem aktif olarak hem de seyirci olarak spordan hiç kopmadım. Bu süreçte 16 yıl lisanslı amatör sporcu olarak futbol oynadım.

-Spora hevesli gençlere ne gibi tavsiyelerde bulunursunuz?

-Her fırsatta belirttiğim gibi sporu gençlerimiz hayatın bir parçası olarak görmeli ve bunun bilincinde yaşam boyu spor yapmalıdır. Aileler de bu konuda gençlerimize sağlıklı bireyler olabilmeleri adına destek olmalıdırlar. Atatürk'ün dediği gibi: Sağlam kafa, sağlam vücutta bulunur.

-Siz geldikten sonra okulumuz adını ilk kez duyduğumuz "bocce" ve " ayak tenisi" gibi branşlarla tanıştı. Ayrıca dart, badminton gibi ülkemizde maalesef çok da rağbet görmeyen branşlarla da ilgili olduğunuzu biliyoruz. Bu branşlarla ilgili faaliyetler okulda ve ilçemizde nasıl gidiyor hocam?

-Okula geldiğimiz ilk günden beri amaçladığımız doğrultuda okulumuza ve öğrencilerimize bahsetmiş olduğumuz tüm branşları tanıttık ve öğrencilerimiz de oldukça sevdi. Geçen yıl katılmış olduğumuz il müsabakalarına bu sene de daha tecrübeli bir kadroyla tekrardan katılmayı düşünüyoruz. Uzun vadede Türkiye derecesi elde edeceğimizi düşünüyoruz. Tüm adımlar, okulumuzda bir spor kültürü oluşturulması adımdır.

-Spor kulübü olarak yürüttüğünüz bir sosyal sorumluluk projesi var mı?

-Geçtiğimiz haftalarda ilçemizde bulunan Abidin Yılmaz Huzurevi'ni 45 öğrencimizle ziyaret ederek ilimizin şampiyonu olan Huzurevi Bocce takımı ile okulumuzun bocce takımı hazırlık maçı yaptı. Her iki taraf için de çok keyifli anlar yaşandı. Bu organizasyon rutin olarak yıl boyu devam edecek.

-Her ne kadar " Futboldan başka branşlara ilgi gösterilmiyor." diye serzenişte bulunsak da futbol konuşmadan olmaz. Ne olacak bu Fener'in hâli hocam? Son derbide yaşananları nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Ülkemizde spor sadece futboldan ibaret görülüyor maalesef ve çok fazla ilgi görüyor. Futboldan ziyade olayların konuşuluyor olması ülke futboluna gölge düşürüyor. Olaylara karışanlar için verilen cezalar umarız caydırıcı olur ve bundan sonraki müsabakalarda yaşanmaz. FB'nin efsane geri dönüşüyle maçı 2-2'ye getirmesi kümede kalabilmesi adına umut verici bir gelişme.

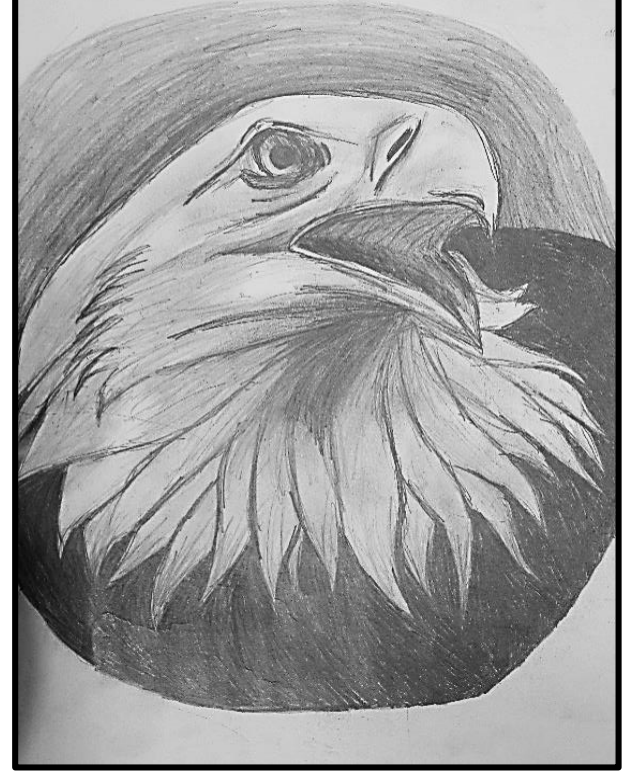
-Sizin futbol yaşamınız nasıl gidiyor? Yaklaşan bir turnuva var mı?

-Aktif spor yaşamımı geçtiğimiz sezon itibariyle noktalamıştım. Şimdi ise Ankara'da kurumlar arası turnuvalarda kurumumuz İl Milli Eğitim Müdürlüğü adına futbol oynuyorum. Geçen sene mutlu sona, şampiyonluğa ulaştık. Bu yıl da aynı hedefler doğrultusunda çalışmalarımız sürüyor. Ayrıca ders sırasında futbol oynamak, örnek olmaya çalışmak en çok hoşlandığım aktivite diyebilirim.

-Küçüklüğünüzde beğendiğiniz ve idol olarak gördüğünüz bir futbolcu var mıydı?

-Benim küçüklüğümde Beşiktaş'ta oynayan Madida isimli orta saha oyuncusu idolümdü. Ankaragücü'nde oynamak en büyük hayalimdi.

Meryem YAVUZCAN

-Peki sizce günümüzde en iyi futbolcu kim? Ronaldo mu, Messi mi? Ne dersiniz?

-Ronaldo tabii ki dünya yıldızı, yeri zor doldurulacak bir oyuncu fakat Messi gerek top tekniği, gerek oyun görüşü ve golcü bitiriciliği ile bence dünyaya eşi benzeri gelmeyecek bir sporcu.

-“ O golü ben atsaydım keşke.” dediğiniz bir karşılaşma var mı hocam?

-UEFA finalinde oynanan Arsenal maçında Galatasaray'ın son penaltı golünü atan Popescu'nun yerinde olmak isterdim.

-Geçmişte Çubukspor'da top koşturduğunuzu biliyoruz. Takımın bugünkü maçlarını takip ediyor musunuz? Unutmadığınız bir karşılaşma var mı?

-Evet, takip ediyorum. Köklü bir geçmiş olan ilçemiz takımı Çubukspor'un eski şaşaalı günlerine dönmesini arzuluyorum. 4 yıl aktif sporculuk yaptığım Çubukspor kariyerimde Çubukspor'un son dakika yediği gol ile 2. Ligden 3. Lige küme düşmesini ve o hayâl kırıklığını halâ unutamıyorum.

-Hangi takımı tutuyorsunuz hocam?

-Ankaragüçlü'yüm. Ankara'dan ayrı kaldığım süreler dışında takımımı sürekli tribünlerden destekledim.

Gençliğimde ateşli tribün grubu olan Gecekonduda maçı takip ederken şimdi maraton tribününde bu heyecana ortak oluyorum.

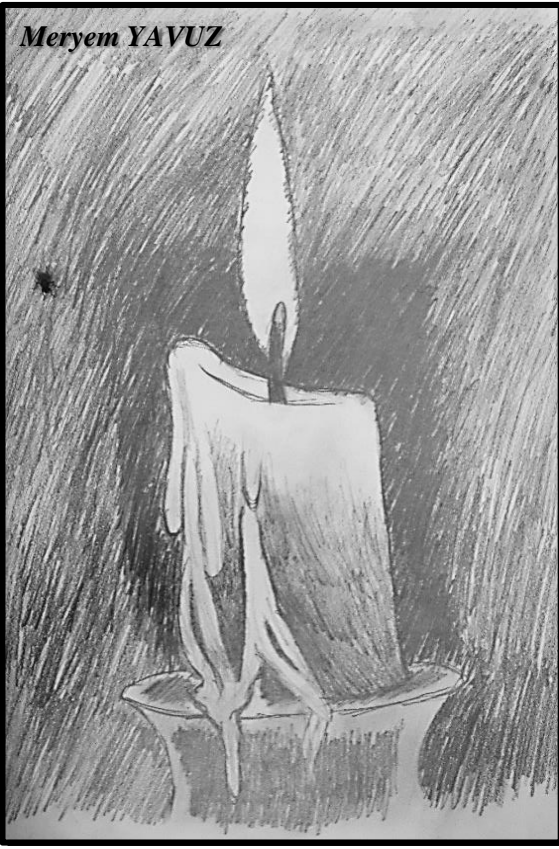
Düğün günüm olan 24 Kasım'da Ankaragücü-Beşiktaş maçının oynanacak olması benim için büyük talihsizlik.

-Bu güzel sohbet için teşekkür ederiz hocam. Son olarak bu hafta sonu gerçekleşecek olan düğününüz için heyecanlı mısınız?

-Heyecanlıyım, heyecanlı olmanın dışında okul döneminde bu tatlı telaşeye giriyor olmak yorucu olsa da kısmet bugüneymiş.

-Biz de size ve müstakbel eşimize ömür boyu mutluluklar dileriz hocam.

-Çok teşekkür ederim gençler.

Burcu ÖZÇELİK BÜLBÜL

Uzun ve uzak düşler gördüm.
Uykularım bölümdü her an hatırlayamadım
İçime hep sızı düşürdü de uyuyamadım
Lakin bir gölge bir de ışık seçti gözlerim.
Kısaca anlatayım sana;

Bir gölge bir de ışık seçti gözlerim.
Hava sanki soğuk, sis ve bir titrek hareket.
Ufaktan uğultu ve küçük bir ses işittim.
Uğultu bir yığın toprak; ses bir cam kadar net.
Ve farkına vardım. Ay yükselmeye başladı
Bulutların içinden.
Sonra belirdi ayın önünde bülbül
Tanıdım yumuşak sesinden.
İçime hep sızı düşürdü de uyuyamazdım...
Tek bir gece, tek rüya; iki nesne, bu da rüya güya.

Bir bülbül gördüm sabah ile ay ışığında.
Tek başına parmaklıkların üzerine konmuş ki,
İçime bir his daha düşürdü... Lafını etmezdim.
Ama yalnızlığı hiç bu kadar küçük düşünmemiştim ben.

İslam ÖÇAL POLONYA'DA BİR CEVELAN

Artık tüm hazırlıklar tamamı, aylardır heyecanla beklediğimiz Polonya yolculuğumuz başlıyordu. Okulumuzun mensup olduğu bir AB projesi dolayısıyla bir haftalığına Polonya'da bulunmamız ve orada projemiz ile alakalı çeşitli toplantılara katılmamız gerekiyordu.

Müdür Bey ile sabah 5.00 gibi buluşup havalimanına doğru hareket ettik. Polonya'ya aktarmalı gideceğimizden ilk uçuşumuz İstanbul'a ve oradan da Berlin'e olacaktı. İstanbul uçuşu bir saat sürdü ve orada beklemeden hemen Berlin uçağına geçtik. Zorlu bir üç saatlik uçuş sonrası Berlin'deydik. Polonya'ya akşamüzeri kara yoluyla geçeceğimiz için o günü boşa harcamaya hiç niyetimiz yoktu. Vakit kaybetmeden Berlin sokaklarını turlamaya başladık. Ekipteki öğretmenlerimizden Şirin Hoca bu kente daha önce de geldiği için bize rehberlik yaptı. Şehrin tarihî ve kültürel güzelliklerini, İkinci Dünya Savaşı sırasında yaptırılan ve şehri ikiye bölen Berlin Duvarı kalıntılarını gezdirdi. O dönemde insanlara yapılan kötülüklerle bu kadar çarpıcı biçimde karşılaşmak hepimizi üzdü. Gezmeye devam ederken eski katedral ve kiliseler ile dünyanın ilk televizyon kulelerinden biri olan Alexanderplatz Meydanı'nda bulunan kuleye kadar pek çok turistik mekân gördük. Vakit ilerledikçe hepimizde hafif bir açlık hissi uyanmaya başladı. Karnımızı doyuracak bir yer ararken karşımıza bir Hint restoranı çıktı ve oraya girmeye karar verdik. Daha restorana adımımızı atmadan baharat kokularını almaya başladık

Biliyorsunuz Hint mutfağı yemeklerinde kullandığı muhteşem baharatları ile ünlüdür.

Hint lezzetleri ile karnımızı doyurduktan sonra bizi Polonya'ya ulaştıracak olan otobüse hareket ettik. Uzun bir kara yolculuğundan sonra son durağımız Polonya'nın Sroda Wiepolska şehrine ulaştık. Saat çok geçti ve hepimiz çok yorulmuştuk. Hemen konaklayacağımız otele vardık ve yerleşmeye bile vakit bulamadan hemen uyuduk.

Sabah yine çok erken uyanıp kahvaltımızı yaptık. Hepimiz çok heyecanlıydık çünkü yeni kültür ve insanlar tanıyıp yeni arkadaşlar edinecektik. Gün boyu diğer öğrenciler ile sohbet edip birbirimizi tanımaya çalıştık.

Günlerimiz toplantılar ve ardından şehir gezileri gibi çeşitli etkinliklerle hızla geçiyordu. Dönüşten önceki son gün eğlenceli bir etkinlik bizleri bekliyordu. Etkinlikte altı ilkenin öğrenci ve öğretmenleri birbirleri ile yarışacaktı. İlk etaptaki birkaç fiziksel etkinlikten sonra asıl zorlu kısım bizi bekliyordu. Bu bölümde elimizde farklı ipuçlarının yer aldığı yönergeleri izleyip şehrin içinde bir yerlerde gizli cevapları arıyorduk. Tüm ekipler içinde en verimli ve uyumlu çalışan ekip bizdik. Tüm bulmacaları çözdük ve sonuca hızla ulaştık. Yarışmanın sonucu bir sonraki gün düzenlenecek olan veda partisinde açıklanacaktı. Bu yorucu günün ardından otelimize döndük. Akşam yatağıma uzandığımda geçirdiğimiz bir haftayı düşünmeye başladım. Polonya, Avrupa'da en fazla kilisenin bulunduğu ülkeydi ve dinine bağlı bir toplum yapısına sahipti.

Biz de orada bulunduğumuz zaman zarfında bunu gördük ve hissettik. Bu ülkede insanların birbirine saygısı ve mütevazılığı kesinlikle gözden kaçmıyor. Özellikle trafikte bu durum çok dikkatimizi çekti. Eğer bir gün yolunuz Polonya'ya düşerse karşıdan karşıya geçmek için arabaları beklemek zorunda değilsiniz. Bizim ülkemizin aksine araçlar sizi bekleyecek.

İnsanların birbirine olan saygısı aynı şekilde doğaya da yansımış çünkü çevreyi bu kadar temiz tutmaları ve bitki yaşamına sahip çıkmaları ülkeyi yemyeşil hâle getirmiş.

Sanırım genel olarak patates yetiştiriciliği yapıyor. Bu kaniya varmama sebep olan ise kahvaltı da dâhil her öğünde menüye patatesin dâhil olmasıydı. Ayrıca bizim bir Fransız çöreği olarak bildiğimiz kruvasan da Polonya kökenli bir yiyecekmiş.

Bu düşüncelerden sonra son günün sabahına uyanmak üzere yatağıma yattım. Sabah okuldaki kısa toplantı ve eğlenceli bir etkinlikten sonra veda partisine geçtik. Önceki gün yapılan yarışmanın sonuçları açıklandığında biraz üzüldük çünkü biz kazandığımızı düşünürken ikinci olmuştuk.

Artık dönüş zamanıydı. Bu güzel şehir ve yabancı dostlarımızdan ayrılacağımız için üzgündük ama vatanımıza özlemimiz de hayli artmıştı. Geri dönmem gerekiyordu çünkü beni oraya bağlayan insan ve insanlar, millî değerler vardı. Tekrardan aktarmalı biçimde ülkemize döndük ve uçaktan inerken dilimde bir şarkı:

-Havasına , suyuna...

İMTİYAZ SAHİBİ

Mustafa MESCİOĞLU

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Ayşegül ARIÖZ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Mehtap KESKİN

GÖRSEL DANIŞMAN

Ali İhsan ŞAN

YAYIN KURULU

Ayşegül ARIÖZ

Mehtap KESKİN

Ali İhsan ŞAN

OKUL ADRES TELEFON

YILDIRIM BEYAZIT ANADOLU LİSESİ

Cumhuriyet Mah. C. Topel Cad. No 4 06760. Çubuk /

ANKARA 0 (312) 837 12 55